

Adressi nro 4

Siellä taivaan ja valon asunnoissa
huolet ja pimeys ovat poissa.

Aika armahtaa
ja muistot lohduttaa
surun tiellä kulkijaa.

Et ole poissa kokonaan,
jäi muistosi sydämiin asumaan.

Kaipauksen polulla
muistot kulkevat rinnallamme
lohduttaen ja tukien.

Muistot ovat
kuin tähtiä pimeässä yössä –
ne valaisevat tien eteenpäin.

Tähtien luona paikkasi on,
kultaa täynnä yö tummumaton.

On jossain auringon kultamaa,
joka kauneimmat kukat kasvattaa
ja täältä poistuneen sinne johdattaa.

Taivaan sininen ja kirkas tie
pois nukkuneen kauniisti kotiin vie.

Kun on täyttyneet päivät ja loppunut työ,
alkaa lempeä lepo ja kaunein yö.

Paina pääsi enkelin syliin
ja näe suloista unta,
sillä kotisi on nyt
kaunis taivaan valtakunta.

Me lähdemme ja silti
niin monin tavoin jäämme.
Merkinnöiksi ovenpieleen,
kirjoitukseksi muistilappuun.
Siihen, jonka taittelin talteen,
jotta kuulisin sanasi vieläkin.
Jäämme tarinoihin, ajatuksiin,
eleisiin, ilmeisiin.
Ja sydämeen.
Sinne jäämme ikuisesti.

Aurinko on sammunut
ja kaunis päivä tummunut,
on surun ilta saapunut.

Siellä kukkia täynnä on maa,
siellä uupunut levätä saa.

Kohti jokaista surullista ajatusta
toivon monta lempeää lohdutusta.

Poissa on tuska, arki ja työ,
vain hiljaiset mainingit rannalle lyö.